

Sygn. akt IV CZ 141/10

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Fabryki Okien PCV "F." M. Ś., P. B. Spółki Jawnej w M.
przeciwko J. K.

o zapłatę,

na skutek skargi pozwanej

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego

z dnia 29 stycznia 2009 r.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 marca 2011 r.,

zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 29 września 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 29 września 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił zażalenie pozwanej na postanowienie tego Sądu z 13 maja 2010 r. o odrzuceniu wniesionej przez nią skargi o wznowienie postępowania zakończony wyrokiem Sądu Apelacyjnego z 29 stycznia 2009 r., I ACa 1360/08, którym Sąd ten oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego zobowiązującego skarżącą na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 i 3 u.z.n.k. do zaniechania czynu nieuczciwej konkurencji polegającego na posługiwaniu się nazwą „F.”, w tym oznaczania tą nazwą wytwarzanych przez nią towarów.

Odrzucenie zażalenia nastąpiło w związku z niewskazaniem przez pozwaną wartości przedmiotu zaskarżenia, mimo wezwania jej do uzupełnienia braku zażalenia w tym zakresie.

Pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia, wskazując, że przedmiotem sprawy jest udzielenie prawa ochronnego na używanie nazwy, przez co jest ona sprawą o prawa majątkowe, w której nie zachodzi obowiązek wskazywania wartości przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Skarga o wznowienie postępowania wniesiona została w sprawie, w której powód domagał się zakazania pozwanej dalszego używania nazwy „F.”, usunięcia tego oznaczenia z wyprodukowanych przez nią wyrobów oraz zobowiązania pozwanej, aby złożyła oświadczenie w celu usunięcia skutków naruszenia. Roszczenia powoda wywodzone były z art. 18 u.z.n.k. Wbrew twierdzeniom pozwanej, spór w sprawie nie dotyczył prawa do patentu, lecz prawidłowości prowadzenia konkurencji między przedsiębiorcami. Zgodnie ze stanowiskiem dominującym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, roszczenia wymienione w tym przepisie mają charakter majątkowy, są bowiem bezpośrednio warunkowane ekonomicznymi interesami przedsiębiorców (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z 8 marca 2007 r., III CZ 12/07, OSNC 2008, nr 2, poz. 26; z 26 września 2007 r., IV CZ 50/07, z 17 października 2008 r., I CSK 128/08, niepubl. oraz z 3 września 2009 r., I CZ 45/09, niepubl.).

Zgodnie z art. 394 § 3 k.p.c., zażalenie powinno czynić zadość wymaganiom przepisanych dla pisma procesowego oraz zawierać wskazanie zaskarżonego postanowienia, wniosek o jego zmianę lub uchylenie, jak również zwięzłe uzasadnienie zażalenia. Art. 126¹ § 1 k.p.c. stanowi, że w każdym piśmie procesowym należy podać wartość przedmiotu sporu lub wartość przedmiotu zaskarżenia, jeżeli od tej wartości zależy dopuszczalność środka odwoławczego, a przedmiotem sprawy nie jest określona kwota pieniężna.

Trafnie wywiódł Sąd Apelacyjny, z odwołaniem się do art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 398² § 1 k.p.c., że dopuszczalność zażalenia wniesionego przez pozwaną zależała od wartości przedmiotu sporu, a zatem skarżąca powinna tę wartość wskazać we wniesionym środku zaskarżenia. Oznaczenie tej wartości było możliwe przy uwzględnieniu kryteriów, do jakich odwołuje się ustawodawca w art. 19 i n. k.p.c. Skoro pozwana na wezwanie Sądu braku zażalenia nie uzupełniła, to odrzucenie zażalenia znajdowało podstawę w przepisach przytoczonych przez Sąd Apelacyjny.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.